

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. Ch.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č. j. DSH/463/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2017, č. j. 17 A 52/2016 – 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policisté dne 12. 7. 2015 v 9:27 v Plzni na ulici U Seřadiště ve směru do centra města naměřili u osobního motorového vozidla Hyundai Santa Fe (RZ X), rychlost 78 km/h již po odečtení odchylky v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Tuto rychlost naměřili laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI.

[2] Žalobce, který vozidlo řídil, odmítl podepsat oznámení o přestupku a odmítl se jakkoliv vyjádřit. Podle úředního záznamu z téhož dne byla předmětná rychlost změřena

ve vzdálenosti cca. 100,6 m před autobusovou zastávkou Hasičská stanice ve směru ke křižovatce ulic U Seřadiště a Koterovská.

[3] Na základě lustrace bylo zjištěno, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), se žalobce dopustil v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a nelze věc vyřídit v blokovém řízení.

[4] V průběhu prvostupňového správního řízení žalobce předložil plnou moc udělenou Ing. J. Ten se omluvil z jednání, k němuž byl předvolán, proto správní orgán nařízené jednání odročil. Následně se již zmocněnec řádně dostavil a v průběhu dokazování kladl policistům doplňující otázky. K případu se nijak nevyjadřoval s tím, že v této věci učiní vůči správnímu orgánu dodatečné podání. Ani ve lhůtě stanovené Magistrátem města Plzně se však k obvinění nijak nevyjádřil.

[5] Dne 11. 11. 2015 magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 1 měsíc a náhrada nákladů řízení 1.000 Kč.

[6] Proti rozhodnutí magistrátu se žalobce odvolal, blanketní odvolání však k výzvě nedoplnil. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

II. Řízení před krajským soudem

[7] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud nařídil ve věci jednání, jehož se však zástupce žalobce nezúčastnil.

[8] Krajský soud shledal výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečně určitým, neboť znak skutkové podstaty předmětného přestupku spočívající v jeho opakovaném spáchání je specifikován dostatečně odkazem na datum předchozího přestupku přímo ve výroku rozhodnutí a nadto odůvodnění vychází z výpisu z karty řidiče.

[9] Co se týče namítaného nesprávného odkazu na platnou a účinnou úpravu sankce, změna zákona v době vydání rozhodnutí žalovaného nebyla ve prospěch žalobce, a proto nebylo na místě, aby žalovaný měnil výrok prvostupňového rozhodnutí.

[10] Ze soudního dokazování návodem k obsluze vyplynulo, že měřidlo nesmí korigovat údaj podle úhlu měření, proto naměřená hodnota je vždy menší než hodnota skutečná přímo ve směru pohybu vozidla. Odůvodnění správního rozhodnutí by ostatně obstálo i bez odkazu na návod k obsluze, neboť svědek-policista B., který v měřící zařízení obsluhoval, podrobně popsal postup při měření a potvrdil, že postupoval podle návodu.

[11] Krajský soud shledal nedůvodnou námitku žalobce, že na fotografickém snímku není umístěn záměrný kříž, a tudíž je snímek neprůkazný. Záměnu měřeného vozidla vylučuje provedené dokazování, policista totiž jednoznačně vyloučil možnou záměru

změřených vozidel. Svědek ve správním řízení popsal, že po změření vozidla se mu na tabletu ukazuje záměrný kříž jednoznačně určující změřené vozidlo. Z žalobcem předloženého vyjádření Českého metrologického institutu a výpovědi svědka (zaměřujícího policisty) vyplývá, že je nutno odlišovat záměrný kříž zobrazený na obrazovce měřicího přístroje od záměrného kříže na výtisku fotografie, kde není umístěn ve všech případech.

[12] Krajský soud konstatoval, že změna vymezení místa protiprávního jednání byla provedena na základě provedeného dokazování (zejména na podkladě výslechu svědků) a při zachování totožnosti skutku, proto soud v tomto směru neshledal žádné pochybení ze strany správního orgánu.

[13] Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti je správný a dostatečně odůvodněný.

[14] Žalobce jako držitel řidičského oprávnění zná zákon o silničním provozu, kde jsou stanoveny nejvyšší dovolené rychlostní limity.

[15] Zákaz řízení všech motorových vozidel, nikoliv jen motorových vozidel skupiny B, soud shledal přiměřeným a v souladu se zásadami logiky. Ostatně tento přestupek může být spáchán i řízením vozidla jiné skupiny, než skupiny B.

[16] Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem. Magistrát zohlednil závažnost přestupku v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, což nepředstavuje samo o sobě porušení zákazu dvojího přičítání.

[17] Soud shledal veškeré námitky žalobce jako nedůvodné a žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost

[18] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 120/2004 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[19] Stěžovatel byl potrestán zákazem činnosti, jakoby se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu dopustil opakovaně v období uplynulých 12 měsíců. Ve výroku ovšem nebyl identifikován přestupek, kterého se měl stěžovatel dříve dopustit, což je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 – 41. Zmíněné konkrétní správní rozhodnutí, na něž zákaz činnosti navazuje, je totiž nutné vymezit pro případ budoucí obnovy řízení. V případě, že předcházející rozhodnutí není vymezeno, z takového rozhodnutí neplyne jednoznačný závěr o splnění podmínek pro uložení sankce zákazu činnosti, která je právě takovým rozhodnutím podmíněna a je na něj vázána.

[20] Dle výroku prvostupňového správního rozhodnutí byla stěžovateli uložena sankce dle § 125 odst. 5 zákona o silničním provozu. V době vydání rozhodnutí žalovaného však již toto ustanovení neodkazovalo na úpravu sankce zákazu činnosti. Dokonce ani v době právní moci rozhodnutí, tj. dne 8. 4. 2016, citovaný § 125c odst. 5 zákona o silničním

provozu neodkazoval na možnost uložení sankce zákazu činnosti, a tedy uložení sankce zákazu činnosti nemá ve výroku rozhodnutí zákonnou oporu. Správní orgán ve výroku rozhodnutí v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, účinného ke dni rozhodování obou správních orgánů neuvedl obligatorní náležitost rozhodnutí, tj. ustanovení, dle kterého je zákaz činnosti uložen. Posuzování, zda je nová úprava pro pachatele příznivější, či nikoliv, se přitom vztahuje pouze k odpovědnosti za přestupek a tato argumentace krajského soudu je tedy nepřípadná.

[21] Magistrát se dopustil procesní vady, když vycházel z návodu k obsluze, ačkoliv stěžovateli neumožnil se s návodem seznámit. Nevyrozuměl stěžovatele o tom, že z něj bude vycházet, čímž bylo porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces.

[22] Ačkoliv byly podstatné části návodu přečteny před soudem, stěžovatel nebyl s tímto podkladem pro rozhodnutí seznámen ve správním řízení. Krajský soud tak nemohl vytýkat žalobci, že již ve správním řízení nepřednesl argumenty postavené na návodu, s nímž nebyl seznámen. Stěžovatel rozporuje názor krajského soudu, že by správní rozhodnutí obstálo i bez odkazu na návod k obsluze. Pouhá proklamace svědka-policisty při výslechu ve správním řízení, který tvrdí, že „určitě postupoval dle návodu k obsluze", není dostatečná a nic neprokazuje. Bez toho, aby správní orgán důkaz provedl, nemohl konstatovat, že byl návod dodržen. Tímto bylo rovněž porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces.

[23] Případná odchylka úhlu měření způsobená jízdou vozidla v zatáčce oproti úhlu předepsanému návodem k obsluze není v měření reflektována. Je tomu tak proto, že ji samotný rychloměr neumí zjistit. Rychloměr stále ve vzorci pro výpočet rychlosti počítá s tím, jako by bylo měřeno v úhlu 22°, i kdyby tomu bylo jinak. Tato odchylka přitom nemusí být pouze ve prospěch řidiče tak, jak uvádí krajský soud.

[24] Na snímku založeném ve spise není umístěn záměrný kříž, a nelze proto přezkoumat, zda se měřicí bod skutečně v průběhu měření nacházel na vozidle stěžovatele.

[25] Podle stěžovatele svědek (zaměřující policista, který měřicí zařízení obsluhoval), nebyl způsobilý vyloučit záměnu měřeného vozidla. Na snímku se nacházelo několik vozidel a jediným důkazem o tom, že naměřená rychlost náleží právě vozidlu stěžovatele, stojí toliko na tvrzení svědka. Svědek přitom vypovídal s odstupem času více než tří měsíců od provedeného měření. Je zcela nereálné, aby si přesně pamatoval, že byl záměrný bod, který po dobu několika sekund viděl, umístěn právě na vozidlu stěžovatele.

[26] Stěžovatel trvá na tom, že i v případě, kdy se záměrný kříž jen částečně nenachází na měřeném vozidle, nelze takové měření užít jako důkaz ve správním řízení pro svou neprůkaznost, což v minulosti konstatoval i Český metrologický institut.

[27] Nadto nebylo prokázáno, že vozidlo na snímku je vozidlem stěžovatele. Podle stěžovatele v rozporu s názorem krajského soudu není na snímku vozidla viditelná jeho registrační značka.

[28] Stěžovatel namítá, že v situaci, kdy správní orgán v průběhu řízení změnil vymezení

místa protiprávního jednání, měl povinnost jej o tom vyrozumět. Krajský soud se v podstatě minul žalobní námitkou a její podstatu nevypořádal. Stěžovatel v žalobě nezpochybňoval, že správní orgán je oprávněn místo protiprávního jednání v průběhu správního řízení upravit, a to například právě na podkladě skutečností, které vyjdou najevo při dokazování. Namítal však, že správní orgán je povinen v takovém případě žalobce o změně vyrozumět a poskytnout jim možnost se k této změně vyjádřit, což neučinil (rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541).

[29] Stěžovatel si byl jistý, že se prvotně vymezeného skutku nedopustil a tímto směrem i argumentoval. Kdyby věděl, že je obviněn ze spáchání přestupku v jiném místě, jež bylo následně vtěleno do výroku rozhodnutí, přizpůsobil by tomu svou procesní strategii.

[30] Úvaha správního orgánu týkající se zavinění je nepřezkoumatelná. Na jedné straně konstatuje zavinění ve formě vědomé nedbalosti, avšak tuto odůvodňuje tak, jako by byl přestupek spáchán v úmyslu nepřímém dle § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Závěr o spáchání ve formě nedbalosti vědomé, obsažený ve výroku rozhodnutí, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí a v úvahách správního orgánu.

[31] Stěžovatel namítá, že s ohledem na zásadu *ignoratia legis neminem excausat* je možné činit závěr, že stěžovatel mohl a měl příslušné právní předpisy maximální stanovené rychlosti znát, to však ještě neznamená, že je znal. Správní orgány pochybily, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatel příslušné právní předpisy skutečně znal.

[32] Názor krajského soudu, že je přiměřené uložit stěžovateli zákaz řízení všech skupin motorových vozidel (tj. nejen skupiny B), je chybný. Právní předpis umožňuje zakázat jen takovou činnost, kterou se pachatel přestupku dopustil. Takovou činností pak nemůže být obecně „řízení motorových vozidel“, když právní předpis rozlišuje mezi činností spočívající v řízení motorových vozidel jednotlivých skupin. Skutečnost, že jde o odlišné činnosti u každé ze skupin, vyplývá právě z faktu, že pro každou činnost je nutno získat zvlášť oprávnění, mající odlišné podmínky svého získání. Na základě správního rozhodnutí stěžovatel nesmí řídit ani traktor na svém poli, kde se opravdu přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti dopustit nemůže. Bylo tedy na místě postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius* a volit takový výklad, který je pro stěžovatele příznivější.

[33] Magistrát porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože stěžovateli přičetl jako přitěžující okolnost skutečnost, že došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, ač tato skutečnost je již obsažena ve skutkové podstatě přestupku, z jehož spáchání byl uznán vinným. Nelze hodnotit jako přitěžující okolnost závažnost přestupku, která je již vyjádřena v definici skutkové podstaty.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[34] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[35] Kasační stížnost není důvodná.

[36] Kasační soud považuje námitku, že magistrát ve výroku svého rozhodnutí nevymezil předcházející přestupek, kterého se stěžovatel dopustil v období 12 předcházejících měsíců, za nedůvodnou. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 - 41, který stěžovatel v kasační stížnosti citoval, totiž vyplývá, že je pro výrok rozhodnutí dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Dále konstatoval, že je účelné uvést do výroku (případně odůvodnění) rozhodnutí časový údaj, kdy se stěžovatel přestupku dopustil. Předcházející rozhodnutí může být v odůvodnění citováno včetně čísla jednacího, příp. může specifikace rozhodnutí vyplývat i z provedeného dokazování.

[37] V nyní projednávané věci je specifikace dostatečná, neboť již ve výroku je uvedeno konkrétní datum spáchání předešlého přestupku. Vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo dokazování na ústním jednání, jehož se zúčastnil i obecný zmocněnec stěžovatele Ing. J. Součástí dokazování byl i výpis z evidenční karty řidiče, z něhož vyplývá, kdy a jakého přestupku se stěžovatel v období 12 po sobě následujících měsíců dopustil. Zmocněnec stěžovatele podepsal protokol z jednání s tím, že byl se všemi uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí seznámen (následným usnesením mu byla stanovena lhůta, do kdy má možnost doručit správnímu orgánu vyjádření v dané věci, přičemž zmocněnec se ve stanovené lhůtě nevyjádřil). Za této situace tak byla dle kasačního soudu specifikace přestupku v následném správním rozhodnutí dostatečná.

[38] Stěžovatel rovněž spatřuje nedostatek výroku v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodkázal na aktuální ustanovení, dle kterého je ukládána sankce - a namísto toho odkázal na ustanovení citovaná magistrátem, účinná v době rozhodování prvostupňového správního orgánu.

[39] Podle § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Současně je možné pachateli uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhodovalo. Nová úprava zakotvená v § 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, na tomto obecném pravidle nic nezměnila.

[40] Prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 11. 2015. V něm magistrát odkazuje na platné a účinné právní předpisy k datu rozhodování. V mezidobí však došlo k novelizaci zákona o silničním provozu, jež způsobila změnu formálního členění paragrafu.

[41] Ačkoli k datu rozhodování žalovaného již ustanovení citovaná ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí odkazovala na jiné sankce, podstatné je, že sankce téhož znění byla pouze formálně přesunuta v rámci členění paragrafu.

[42] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (v obou rozhodných zněních), platí, že „[f]*yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více*

nebo mimo obec o 30 km/h a více.“

[43] Z hlediska sankcí se za výše uvedený přestupek uloží podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu (dle znění účinného v době rozhodování prvostupňového správního orgánu) pokuta od 2.500 do 5.000 Kč [totožné znění se k datu rozhodnutí žalovaného nacházelo v § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu].

[44] Podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu (dle znění účinného v době rozhodování prvostupňového správního orgánu) se tomu, kdo spáchal výše uvedený přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců [totožné znění se k datu rozhodnutí žalovaného obsahuje § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu].

[45] Výše uvedená formální změna v členění ustanovení, jež se odehrála v mezidobí mezi rozhodnutím správního orgánu prvního a druhého stupně, se projevila toliko v odůvodnění rozhodnutí žalovaného a nepředstavuje vadu, pro kterou by měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[46] Skutečnost, že k předmětné změně právní úpravy došlo již před právní mocí prvostupňového správního rozhodnutí, rovněž není podstatná. Z výše citovaného ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích totiž vyplývá, že z hlediska druhu a ukládání sankce je rozhodné vždy datum vydání rozhodnutí, nikoliv datum právní moci – není totiž v silách správního orgánu předjímat, kdy dojde k účinnému doručení jím vydávaného rozhodnutí. Argument stěžovatele přednesený v kasační stížnosti, že k datu právní moci prvostupňového správního rozhodnutí již rozhodnutí magistrátu odkazovalo na *nikoliv* platnou a účinnou právní úpravu sankce zákazu řízení, je tedy sice pravdivý, avšak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu.

[47] Otázkou přednesenou v kasační stížnosti, jakým způsobem má být ve správním řízení nakládáno s návodem k obsluze měřícího zařízení, se správní soudy zabývaly již mnohokrát. V rozhodnutí ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, kasační soud v obecné rovině konstatoval, že pokud správní orgán (popř. soud) vychází z návodu k obsluze měřícího zařízení, měl by jej provést jako důkaz (pokud na něj má být v souladu se zákonem odkazováno).

[48] V nyní projednávané věci byl stěžovatel v průběhu správního řízení co do konkrétních námitek proti správnosti měření zcela pasivní. Nesprávnost měření nenamítal, pouze se na správnost obsluhy dotazoval při výslechu policistů na nařízeném jednání. Policisté zmocněnci rovněž v obecné rovině odpověděli, že měření proběhlo v souladu s návodem. Správnost protokolu z jednání stvrdil zmocněnec svým podpisem. Jak již bylo výše uvedeno, zmocněnci stěžovatele byla po nařízeném jednání stanovena lhůta, do kdy má možnost doručit správnímu orgánu vyjádření v dané věci, přičemž zmocněnec se ani v této stanovené lhůtě nevyjádřil. Následně se stěžovatel před krajským soudem dovolával vady správního řízení, neboť podle něj správní orgány návod k obsluze neprovedly jako důkaz, ačkoliv z něj dle odůvodnění svých rozhodnutí v obou stupních zjevně vycházely.

[49] Předně je třeba konstatovat, že není pochybením správních orgánů, když návod

známý jim z úřední činnosti nezakládají do každého jednoho spisu týkajícího se přestupku zjištěného na základě měření rychlosti.

[50] V nyní projednávané věci magistrát nemusel stěžovatele vyrozumívat, že bude z návodu vycházet. Nemusel jej ani ve správním řízení provádět, neboť na návod odkazoval pouze obecně v souvislosti s rekapitulací výpovědí policistů, přičemž stěžovatel ve správním řízení nepřednesl žádné argumenty, které by správnost měření zpochybňovaly, resp. nepřednesl vůbec nic.

[51] Podle Nejvyššího správního soudu za této situace plně postačilo provedení důkazu návodem až k žalobní námitce na nařízeném soudním jednání. Tvrzení stěžovatele, že se až z rozhodnutí magistrátu dozvěděl, že správní orgány vycházely z návodu k obsluze, je s ohledem na demonstrovaný průběh jednání před správními orgány zjevně účelové.

[52] Stěžovatel se teprve před krajským soudem dovolával neprůkaznosti měření v případě absence záměrného kříže na snímku z místa spáchání přestupku. V žalobě i v kasační stížnosti v této souvislosti odkazuje na vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 6. 10. 2015, podle kterého takovými snímky nelze dokázat vinu přestupce. Jak ovšem vyplývá ze správního spisu, zástupce stěžovatele tuto námitku uplatňuje a argumentuje zmíněným vyjádřením rovněž ve správních řízeních, a to sériově.

[53] Přílohou správního spisu je totiž navazující stanovisko Českého metrologického institutu ze dne 26. 4. 2016, popírající použitelnost zmíněného vyjádření plošně ve správních řízeních. Z tohoto stanoviska vyplývá, že zmíněné vyjádření bylo vydáno dne 6. 10. 2015 jako vyjádření k jinému zcela individuálnímu případu. Český metrologický institut uvedl, že *„připojení tohoto vyjádření k dalšímu přestupku lze považovat za pokus o zneužití vyjádření Českého metrologického institutu“*. S ohledem na to shledal kasační soud argumentaci stran vyjádření Českého metrologického institutu jako účelovou

[54] Dále stěžovatel rozporuje průkaznost fotografií vozidla založených ve spise. Na rozdíl od obrázku vozidla, který do textu žaloby a kasační stížnosti vtělil stěžovatel, je z fotografie založené ve správním spise jednoznačně patrné zaměření měřícího zařízení na vozidlo stěžovatele. Jiná auta totiž nejsou na obrázku patrná, resp. nachází se zastíněná v dáli.

[55] Nepravdivý je argument stěžovatele, že na fotografii vozidla ve spise není čitelná registrační značka. Obrázky vtělené do obou podání stěžovatele jsou značně snížené kvality oproti reálné fotografii založené do správního spisu a přirozeně tím dochází ke zkreslení a nečitelnosti RZ. Kasační soud se zcela ztotožnil se závěry krajského soudu, že z provedeného dokazování vyplývá správné zaměření vozidla, jakož i to, že se jednalo o vozidlo stěžovatele.

[56] Stěžovatel dále namítal, že případná odchylka úhlu měření způsobená jízdou vozidla v zatáčce (či ze zatáčky) oproti úhlu předepsanému návodem k obsluze není v měření reflektována a že tato odchylka nemusí být pouze ve prospěch řidiče, jak tvrdil krajský soud v napadeném rozsudku. Tvrzení stěžovatele se sice v obecné rovině opírají o

racionální argumenty (obecně známé fyzikální principy, geometrické úvahy a výpočty vycházející z goniometrických funkcí), jsou však v řadě ohledů zkratkovitá.

[57] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho vlastní rozhodovací činnosti známo, že se správní soudy již v minulosti touto námitkou zabývaly v souvislosti s totožným měřícím zařízením – laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI. Z prováděného dokazování soudy dospěly k závěru, že pokud není vše ideální tak, jak předpokládá návod k obsluze, tzn. úhel vozidla vůči paprsku je odlišný, ke změření rychlosti vůbec nedojde. Celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy (podle rozsudku kasačního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). I tato námitka je tak nedůvodná.

[58] Stěžovatel se dovolává nezákonnosti vztahující se ke změně vymezení skutku. Namítá, že si byl jistý, že se prvotně vymezeného skutku v oznámení o přestupku nedopustil a tímto směrem i v průběhu řízení argumentoval. Pokud správní orgány dospěly ke změně vymezení místa skutku, měly jej o tomto vyrozumět, aby mohl svou procesní strategii této okolnosti přizpůsobit.

[59] Ve sdělení o zahájení řízení bylo místo protiprávního jednání vymezeno jako *„v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice U Seřadiště ve směru jízdy do centra města (...) v prostoru cca 100 m před zastávkou MHD „Hasičská stanice“*. Ve výroku rozhodnutí magistrátu bylo místo protiprávního jednání vymezeno odlišně, a to jako *„v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice U Seřadiště, v úseku od křižovatky s ulicí Na Bořích po vjezd do areálu společnosti OBB stavební materiály, spol. s r.o.“*.

[60] V tomto projednávaném případě kasační soud s ohledem na výše uvedené neshledal, že by v rámci prvostupňového rozhodnutí došlo k takové „změně“ ve vymezení skutku oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení řízení, která by dosahovala intenzity, jež zakládá povinnost správních orgánu obviněného z přestupku o této změně opětovně vyrozumět a vyzvat jej, aby se k takové změně vyjádřil.

[61] Stěžovatelem citovaná judikatura týkající se správního deliktu v oblasti hospodářské soutěže je v nyní projednávané věci nepřípadná. Kasačnímu soudu není jasné, jakým způsobem by stěžovatel svou argumentační strategii změnil, neboť byl ve správním řízení zcela pasivní a netvrdil vůbec nic.

[62] Kasační soud zdůrazňuje, že tento závěr o přípustné „změně ve vymezení skutku“ je v souladu se zachováním zásady *ne bis in idem*. V rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24, se kasační soud zabýval rozdílem mezi změnou ve „vymezení skutku“ a změnou (nebo upravením) „popisu skutku“ u dopravního přestupku. Žalovaný v tehdy projednávané věci změnil místo spáchání přestupku tím, že uvedl jiný směr jízdy, než obsahoval výrok prvostupňového rozhodnutí. Kasační soud tehdy konstatoval: *„Totožnost skutku byla zachována shodným následkem (konkrétním porušením zájmu na bezpečnosti silničního provozu způsobeným nedodržením stanovené rychlosti vozidla, které stěžovatel řídil) i jednáním, které bylo v podstatných okolnostech shodné jako jednání, pro které bylo řízení zahájeno a za které byla uložena pokuta v rozhodnutí prvního stupně. Dílčí změna popisu místa spáchání skutku spočívající pouze ve změně směru jízdy vozidla nezpůsobila, že by skutek byl*

zaměnitelný s jiným nebo že by stěžovatel mohl být potrestán za tentýž skutek dvakrát."

[63] Co se týče další námitky týkající se vypořádání zavinění v prvostupňovém správním rozhodnutí, magistrát formu zavinění hodnotil jako „*nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že obviněný, coby držitel řidičských oprávnění zná zákon o silničním provozu, kde jsou stanoveny nejvyšší dovolené rychlostní limity.* Dále však uvedl, že „*proto správní orgán zastává názor, že obviněný věděl, že případným překročením nejvyšší dovolené rychlosti může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší, s tím byl srozuměn*".

[64] Z uvedeného je zřejmé, že magistrát nejprve hovoří o vědomé nedbalosti a následně navazuje definicí nepřímého úmyslu ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, účinného v době rozhodování správních orgánů. (Podle tohoto ustanovení ten, kdo věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn, se dopouští přestupku ve formě úmyslu nepřímého).

[65] Pro posouzení této stěžovatelovy námitky je však podstatné, že v obecné rovině v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že má jít o úmyslné porušení předpisů (§ 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

[66] Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslu nestanovuje: „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.*" Jinými slovy je obviněným již ten, kdo rychlost „překročí", nikoliv „úmyslně překročí".

[67] Jelikož pro konstatování zavinění v nyní projednávané věci postačí „mírnější" kvalifikace (tj. vědomá nedbalost), dílčí pochybení správního orgánu, který ji poněkud zmatečně doplňuje definicí „přísnější" kvalifikace (nepřímý úmysl), v tomto případě obstojí.

[68] Toto směšování definic nepředstavuje vnitřní rozpor, jenž by dosahoval intenzity nepřezkoumatelnosti. Kasační soud se v tomto ztotožňuje s krajským soudem, že dílčí nesprávné odůvodnění prvostupňového správního orgánu týkající se otázky srozumění stěžovatele se spácháním přestupku, nemá vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

[69] Dále se v kasační stížnosti stěžovatel dovolává toho, aby bylo ve správním řízení zjištěno, zda se s právními následky překročení maximální zákonem stanovené rychlosti fakticky předem seznámil. K této námitce Nejvyšší správní soud toliko konstatuje, že ze zásady *ignoratia legis neminem excausat* vyplývá povinnost stěžovatele se s předpisy bezpečnosti provozu seznámit s tím, že na něj bude vždy hleděno jako na znalého předpisů bez ohledu na to, zda tak fakticky učinil. Tuto fakticitu pak správní orgány ani soudy nezjišťují a stěžovatelovo opomenutí tak jde pouze k jeho tíži.

[70] Podle stěžovatele je nepřiměřené, aby mu byl za přestupek spáchaný při řízení vozidla typu B uložen zákaz řízení všech (skupin) motorových vozidel, když zákon hovoří toliko o „zákazu činnosti". Totožnou námitkou se tento soud zabýval v rozhodnutí ze dne

30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 - 37, v němž dospěl k závěru, že uložení zákazu řízení všech motorových vozidel je možné (viz bod 18 citovaného rozsudku). V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, pak tento soud konstatoval, že *„v případě takových přestupků, jako je například právě překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterého se lze dopustit jakýmkoli typem motorového vozidla, by ostatně takové zmírnění sankce nedávalo smysl.“*

[71] Jestliže stěžovatel soustavně porušuje právní předpisy stanovující maximální povolenou rychlost, je smyslem zákona takového řidiče eliminovat z dopravního provozu jako celku. V opačném případě totiž neexistuje záruka, že si takový řidič bude s jinou skupinou vozidel počínat bezpečně a ohleduplně vzhledem k ostatním účastníkům provozu. Zákaz řízení všech skupin motorových vozidel lze proto vnímat jako sankci za to, že se účastník provozu jako řidič neosvědčil, lhostejno přitom při řízení jakého typu (skupiny) vozidel.

[72] Důvodná není ani námitka, že byla porušena zásada dvojího přičítání z důvodu, že správní orgán údajně hodnotil jako přitěžující okolnost samotné překročení rychlosti, které je však samo o sobě obsahem skutkové podstaty, jež je mu kladena za vinu.

[73] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se dopustí přestupku ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h. Správní orgán k výši sankce konstatoval, že *„po úvaze zhodnotil projednávaný přestupek jako závažnější, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu.“*

[74] Tento výrok v rozhodnutí magistrátu je nutné vnímat jako celek. Stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 28 km/h a i podle kasačního soudu je rychlost v obci 78 km/h významným překročením zákonného limitu. Úvaha magistrátu, že mohlo dojít ke zkrácení reakční dráhy, je tudíž zcela logická. Také skutečnost, že uložená peněžitá pokuta se pohybuje v dolní hranici zákonného rozpětí, napovídá, že ke dvojímu přičítání nedošlo. Rovněž tato námitka je proto nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[75] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[76] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu